
Η ιστορία μιας γυναίκας
που τόλμησε να πολεμήσει
τη σιωπή και να ζήσει
το όνειρό της.
ΤΑ
ΔΑΚΡΥΑ
ΤΗΣ
ΣΙΩΠΗΣ
ΑΡΙΑ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ
ΕΞΗ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΤΙΤΛΟΣ: Τα δάκρυα της σιωπής
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Άρια Σωκράτους
ΣΕΙΡΑ: Ελληνική λογοτεχνία
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ - ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Ράνια Ζωίδου
ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ράνια Αμολοχίτη
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Εκδόσεις Έξη
ΕΚΤΥΠΩΣΗ - ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Βιβλιοτεχνία

Copyright © Άρια Σωκράτους
Copyright © 2015 Εκδόσεις Έξη

ISBN: 978-618-81634-1-6

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν.2121/1993, όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται η κατ' οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και γενικώς αναπαραγωγή, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση σε οποιαδήποτε μορφή και εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου χωρίς τη γραπτή άδεια του εκδότη.

Εκδόσεις Έξη
Λουίζης Ριανκούρ 13
11523 Αθήνα
Τηλ.: 211 4111078
www.ekdoseiseksi.gr
email: info@ekdoseiseksi.gr
facebook: Εκδόσεις ΕΞΗ

© Άρια Σωκράτους / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2015

ΑΡΙΑ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ

ΤΑ ΔΑΚΡΥΑ ΤΗΣ ΣΙΩΠΗΣ

Εκδόσεις Έξη

© Άρια Σωκράτους / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2015

Στον Μπιλ και στους γονείς μου
για την υποστήριξη

© Άρια Σωκράτους / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2015

Η αλήθεια δεν είναι μία. Πέρα από αυτή που βλέπεις, ακούς και αντιλαμβάνεσαι, υπάρχει και μία διαφορετική αλήθεια. Η αλήθεια μιας άλλης πλευράς. Η άλλη πλευρά του εαυτού μας, κάποιου άλλου, μιας κατάστασης, μιας χώρας. Μια πλευρά που στην αρχή μοιάζει ιδανική και ειδυλλιακή. Όμως πολλές φορές αυτό που φαίνεται, αποκαλύπτει μόνο αυτό που οι άλλοι είναι έτοιμοι να δουν.

Όταν ο άνθρωπος ξεπερνάει τον εαυτό του και ο χρόνος χάνει τη σημασία του, όταν όλα όσα γνώριζες ως δεδομένα αναιρούνται και προσδιορίζονται ξανά, τότε το τέλος συναντάει την αρχή. Μια αρχή που ποτέ κανείς δεν είναι σε θέση να προβλέψει τη συνέχειά της.

Το μαύρο Καγιέν διέσχιζε με ιλιγγιώδη ταχύτητα τη γέφυρα George Washington και με φόρα προσπερνούσε όσα αυτοκίνητα το εμπόδιζαν να προχωρήσει ακόμα πιο γρήγορα. Η Κρίστεν ένιωσε τον ίλιγγο να παραλύει όλες τις αισθήσεις της και ασυναίσθητα κά-

© Άρια Σωκράτους / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2015

λυψε το πρόσωπο με τα χέρια της για να σταματήσει να παρακολουθεί την τρελή πορεία του αυτοκινήτου στη λεωφόρο.

Τα χιλιάδες αστραφτερά φώτα της Νέας Υόρκης και οι μεγαλοπρεπείς ουρανοξύστες παρέλαυναν μπροστά στα γουρλωμένα από τον φόβο μάτια της.

Ο Ντέιβιντ ήταν ακόμα μια φορά εκτός ελέγχου, αλλά η συγκεκριμένη είχε ξεπεράσει κάθε προηγούμενο. Το πρόσωπό του είχε σχεδόν παραμορφωθεί από τις αλλεπάλληλες συσπάσεις θυμού και το βλέμμα του την κάρφωνε με μίσος.

«Please stop the car and let me drive. You are so drunk»,* του έλεγε απελπισμένα, πνιγμένη στα αναφιλητά της.

«Shut the fuck up!»** ούρλιαξε και οι φλέβες στον λαιμό του ήταν έτοιμες να εκραγούν.

Η Κρίστεν βυθίστηκε στο κάθισμα του συνοδηγού και κάλυψε το πρόσωπο με τις παλάμες της. Δεν ήταν η πρώτη φορά που ο Ντέιβιντ είχε βγει εκτός ελέγχου, αλλά αυτή είχε ξεπεράσει κάθε προηγούμενο. Ποτέ ξανά δεν είχε οδηγήσει υπό την επήρεια αλόγιστης κατανάλωσης αλκοόλ. Όλες τις προηγούμενες φορές που ο Ντέιβιντ το είχε παρακάνει, ήταν ως επί το πλείστον στο σπίτι τους ή στα σπίτια συγγενών και

* «Σταμάτα το αμάξι σε παρακαλώ και άφησέ με να οδηγήσω. Είσαι πολύ μεθυσμένος».

** «Βγάλε τον σκασμό!»

© Άρια Σωκράτους / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2015

φίλων. Αυτή τη φορά, όμως, η κατάσταση είχε εκτροχιαστεί για τα καλά. Το ήξερε πως δεν έπρεπε ν' αποδεχτεί την πρόσκληση της Λίσα και του Κρις στο πάρτι που διοργάνωναν στο σπίτι τους, αλλά ο κοφτός τόνος της φωνής του Ντέιβιντ που της δήλωνε απερίφραστα ότι θα πήγαινε είτε μαζί της είτε χωρίς εκείνη, δεν της άφηνε κανένα περιθώριο επιλογής.

Η βότκα και το ουίσκι εναλλάσσονταν με ταχύτητα φωτός και η ίδια δεν μπορούσε να κάνει τίποτα για να τον σταματήσει. Δεν ήταν στο χέρι της άλλωστε. Ποτέ δεν ήταν.

Τα θολά και κατακόκκινα μάτια του δήλωναν για άλλη μια φορά τη ροπή του προς την αγαπημένη του κατάχρηση. Τώρα που τον πρόσεχε καλύτερα, τα μάτια του ήταν πιο κόκκινα απ' ό,τι συνήθως, γεγονός που σήμαινε ότι το αλκοόλ δεν ήταν η μοναδική ουσία κατάχρησης εκείνο το βράδυ. Έσφιξε τις γροθιές της και τα έβαλε με τον εαυτό της και τον άβουλο χαρακτήρα της που δεν τολμούσε ποτέ και για κανέναν λόγο να υψώσει το ανάστημά της απέναντί του. Μια ζωή η ίδια παθητική και υποχωρητική στάση που πήγαζε από τον αδιάκοπο φόβο της μην τον εξαγριώσει και ξεφύγει η κατάσταση εκτός ελέγχου.

«Stop it with this stupid look on your face. I'm so tired of it»,* ούρλιαξε στο αυτί της βγάζοντάς τη βί-

* «Σταμάτα να έχεις αυτό το χαζό βλέμμα. Βαρέθηκα να το βλέπω».

© Άρια Σωκράτους / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2015

αια από τις σκέψεις της. Τράβηξε με τρόμο τα χέρια από το πρόσωπό της και, χωρίς να τολμήσει να γυρίσει να τον κοιτάξει, κάρφωσε το βλέμμα της στο παρμπρίζ του αυτοκινήτου και παρέμεινε στην ίδια θέση όσο εκείνος την έβριζε, σαν κατάδικος ο οποίος αναμένει με στωικότητα την ποινή του.

«Look at me when I'm talking to you, bitch. I'm the one who is giving the orders around here»,* φώναξε τραβώντας με μανία μια τούφα από τα μαλλιά της.

Η Κρίστεν έβγαλε μια κραυγή και πριν ακόμα συνειδητοποιήσει τι συνέβη, είδε το αυτοκίνητο να επιταχύνει ανεξέλεγκτα και να εκτροχιάζεται από τον αυτοκινητόδρομο με μανία. Χωρίς δεύτερη σκέψη, του άρπαξε το τιμόνι από τα χέρια και προσπάθησε να πάρει την κατάσταση στα χέρια της.

«Ντέιβιντ, σε παρακαλώ, σύνελθε! Θα σκοτωθούμε έτσι όπως πας. Βγες αμέσως από τον δρόμο και σταμάτησε το αυτοκίνητο. Είναι πολυσύχναστος δρόμος. Αν σε πιάσουν, θα πας φυλακή. Σε παρακαλώ!»

Τα τελευταία λόγια της ξαφνικά άσκησαν καταλυτική επίδραση πάνω του. Μέσα από το θολωμένο κι εξαγριωμένο βλέμμα του αναπήδησε μια σπίθα ανησυχίας και προβληματισμού. Ελάττωσε αμέσως ταχύτητα και σταμάτησε στην άκρη της λεωφόρου. Γύρισε

* «Να με κοιτάς όταν σου μιλώ, σκρόφα. Εγώ είμαι αυτός που δίνει διαταγές εδώ μέσα».

© Άρια Σωκράτους / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2015

και την κοίταξε με βλέμμα χαμένο. Σαν να μην ήταν ο ίδιος άνθρωπος που λίγα μόλις λεπτά πριν την τρομοκρατούσε. Κάρφωσε το βλέμμα του στο τιμόνι, τύλιξε τα χέρια του γύρω από αυτό και αναλύθηκε σε σπαρακτικούς λυγμούς.

«Δεν το 'θελα. Συγγνώμη. Δεν ξέρω τι είναι αυτό που με πιάνει και μου θολώνει το μυαλό. Κάνουν χορό οι δαίμονες μέσα στο κεφάλι μου, Κρίστεν. Δεν ξέρω πώς να τους διώξω. Είναι πάνω από μένα, μέσα σε μένα, έχουν κατασκηνώσει στο μυαλό μου. Τους βλέπω, μου μιλάνε, γελάνε σατανικά. Φοβάμαι. Μείνε δίπλα μου. Μην τους αφήσεις να με καταπιούν», είπε και την τράνταξε δυνατά από τους ώμους.

Εκείνη παρέμεινε ακίνητη, κρατώντας και την αναπνοή της ακόμα, λες και από αυτήν εξαρτιόταν η εκ νέου αφύπνιση των δαιμόνων του. Το βλέμμα της, αφημένο στο κενό, δεν εστίαζε πουθενά. Το μυαλό της ήταν μια λευκή σελίδα.

Μηχανικά άνοιξε την πόρτα και βγήκε έξω ν' αναπνεύσει λίγο καθαρό αέρα, επειδή ένιωθε να της τελειώνει το οξυγόνο και να πνίγεται. Εκείνος την ακολούθησε και στάθηκε πίσω της χωρίς να γνωρίζει ποια έπρεπε να είναι η επόμενη κίνησή του. Άπλωσε διστακτικά τα χέρια του στους ώμους της και την τράβηξε στην αγκαλιά του. Η Κρίστεν προχώρησε ταραγμένη προσπαθώντας να απεγκλωβιστεί.

«Ξέρω πως δεν είμαι ο καλύτερος σύζυγος του κό-

© Άρια Σωκράτους / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2015

σμου. Ξέρω πως όταν με καταλαμβάνουν οι δαίμονες, είμαι αγνώριστος, αλλά σε αγαπώ, Κρίστεν, πίστεψέ με», της είπε και τα δάκρυα αυλάκωσαν το πρόσωπό του.

Εκείνη κούνησε το κεφάλι της σε μια ένδειξη συγκατάβασης και κατευθύνθηκε προς την πλευρά του οδηγού.

«Δεν πρέπει να χασομεράμε άλλο. Από στιγμή σε στιγμή θα εμφανιστεί η αστυνομία να μας ρωτήσει τι κάνουμε εδώ και δεν πρέπει σε καμία περίπτωση να σε βρει σε αυτή την κατάσταση. Θα οδηγήσω εγώ», είπε σε τόνο που δε σήκωνε ουδεμία αντίρρηση κι έκλεισε με δύναμη την πόρτα. Το μαύρο Καγιέν συνέχισε τον δρόμο του και χάθηκε στη φωταγωγημένη λεωφόρο της πόλης που δεν κοιμάται ποτέ.

© Άρια Σωκράτους / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2015

Εκείνος ο Ιούλιος του 2005 ήταν ο πιο ζεστός των τελευταίων χρόνων. Η Αθήνα έμοιαζε με φλεγόμενη άμμο. Ένα ανυπόφορο δαιδαλώδες καμίνι με κόκκινο απαγορευτικό για τους κατοίκους της, που δεν έβλεπαν την ώρα να ξεχυθούν στα αεροδρόμια και στα λιμάνια προς αναζήτηση δροσερών προορισμών.

Στο νεοκλασικό αρχοντικό του Αλέξανδρου και της Ελισάβετ Λυγερού στο Ψυχικό, οι οικοδεσπότες ετοιμάζονταν πυρετωδώς να ξεφύγουν από τον βασανιστικό καύσωνα που μάστιζε την πρωτεύουσα εκείνο το καλοκαίρι.

Ο Αλέξανδρος Λυγερός ήταν ο πιο επιφανής καρδιοχειρουργός της Αθήνας και η Ελισάβετ μία από τις πιο μαχόμενες δημοσιογράφους του πολιτικού ρεπορτάζ. Εργαζόταν ως δημοσιογράφος στον μεγαλύτερο τηλεοπτικό σταθμό της χώρας και παράλληλα αρθρογραφούσε σε τρεις καθημερινές εφημερίδες, ενώ ήταν

© Άρια Σωκράτους / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2015

και ανταποκρίτρια ενός πολύ μεγάλου καναλιού στο Λονδίνο.

Ήταν παντρεμένοι εικοσιπέντε ολόκληρα χρόνια και μετά από πολλές δυσκολίες κατάφεραν ν' αποκτήσουν μια πανέμορφη κόρη, τη Χριστίνα, η οποία ήταν ήδη είκοσι δύο χρονών, τελειόφοιτη της Νομικής, ενώ παράλληλα φοιτούσε και σε μια ιδιωτική σχολή δημοσιογραφίας, επειδή ενδόμυχα επιθυμούσε διακαώς ν' ακολουθήσει τα χνάρια της μητέρας της. Προς μεγάλη απογοήτευση του μπαμπά της, ο οποίος ευελπιστούσε η κόρη του να γίνει κάποτε η άξια αντικαταστάτριά του και να αναλάβει τα ηνία της κλινικής, η Χριστίνα ονειρευόταν μια πετυχημένη καριέρα πολεμικής ανταποκρίτριας σε μεγάλα Μέσα Ενημέρωσης του εξωτερικού.

Εκείνη τη μέρα όλη η οικογένεια βρισκόταν σε αναβρασμό με τις προετοιμασίες της αναχώρησής τους από την Αθήνα.

«Χριστίνα! Πού είσαι, κορίτσι μου, τόση ώρα που σε φωνάζω; Ο μπαμπάς σου είναι ήδη στο αμάξι και μας περιμένει. Θα χάσουμε την πτήση τόση ώρα που σε περιμένουμε να ετοιμαστείς».

«Κατεβαίνω τώρα, μαμά. Αυτή η βαλίτσα δεν έκλεινε με τίποτα. Επιτέλους τα κατάφερα».

«Δόξα σοι ο Θεός. Την Άρτα με τα Γιάννενα φέρνεις μαζί σου; Στην Πάρο για μια βδομάδα πάμε, όχι στην Αυστραλία για την υπόλοιπη ζωή μας».

© Άρια Σωκράτους / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2015

Η Χριστίνα κατέβηκε τα σκαλιά κουβαλώντας με μεγάλη δυσκολία μια τεράστια βαρυφορτωμένη αποσκευή. Φορούσε ένα χαριτωμένο φόρεμα που ερχόταν σε πλήρη αρμονία με τα μελένια μάτια της. Ήταν ένα πανέμορφο ψηλό κορίτσι με αθλητικό παράστημα κι ένα πρόσωπο με λεπτά χαρακτηριστικά, το οποίο πλαισίωνε ένα κύμα από καστανόξανθες μπούκλες κι ένα ζευγάρι αμυγδαλωτά μάτια.

«Όλ' αυτά θα κουβαλήσεις μαζί σου; Αυτή τη βαλίτσα την ετοίμασα για μένα και τον πατέρα σου όταν ταξιδεύαμε για Λονδίνο. Δύο άτομα ήμασταν και θα καθόμασταν πέντε μέρες, όχι μόνο ένα για επτά μέρες», είπε η μαμά της κοιτάζοντάς τη με επιτιμητικό βλέμμα.

«Ουφ βρε μαμά, με την αιώνια και ανυπόφορη γκρίνια σου. Προτιμάς να πάμε στο νησί και να φοράω όλο τα ίδια και τα ίδια; Άσε με σε παρακαλώ».

Η Ελισάβετ έκανε μια γκριμάτσα αποδοκιμασίας και σήκωσε κουρασμένα τους ώμους της.

«Μπορούμε τώρα, σε παρακαλώ, να φύγουμε επειδή μας περιμένει ο πατέρας σου; Στο αυτοκίνητο είναι εδώ και ώρα. Ξέρεις καλά πως δεν του αρέσει καθόλου να περιμένει».

Ο Αλέξανδρος Λυγερός έκλεισε το κινητό και άναψε εκνευρισμένος τσιγάρο. Όλα τα σχέδια και η πολυπόθητη αναμονή για λίγες μέρες ηρεμίας, περισυλλογής και ξεκούρασης στις κρυστάλλινες παραλί-

© Άρια Σωκράτους / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2015

ες της Πάρου θα παρέμεναν γι' αυτόν στη σφαίρα του φανταστικού. Κι είχε τόση ανάγκη τις διακοπές, τόσο αυτός όσο και η οικογένειά του. Η κόρη και η γυναίκα του δεν τον έβλεπαν σχεδόν καθόλου εξαιτίας του βεβαρυμένου επαγγελματικού του προγράμματος. Πρωί, μεσημέρι, βράδυ είχε αλλεπάλληλα ραντεβού με ασθενείς, χειρουργεία και συνέδρια.

Το μεγαλύτερο πρόβλημα όμως ήταν πως θ' απογοήτευε ακόμα μια φορά τη γυναίκα του και την κόρη του που αδημονούσαν για λίγες μέρες ξεγνοιασιάς και τις ανέμεναν με την πιο γλυκιά προσμονή. Πώς θα τους έλεγε πως προέκυψε μια πολύωρη χειρουργική επέμβαση ανοικτής καρδιάς στο νοσοκομείο και δε θα μπορούσε να τις ακολουθήσει, και μάλιστα τελευταία στιγμή; Μόνο στη σκέψη του ανασηκωμένου φρυδιού της γυναίκας του, σε συνδυασμό με τη φωτοβολίδα θυμού που θα λαμπύριζε στα μάτια της –μια έκφραση που την έκανε μόνο όταν βρισκόταν εκτός εαυτού– του προκαλούσε απανωτές ταχυπαλμίες.

Η Ελισάβετ ήταν ο πιο αυστηρός και ανάλγητος άνθρωπος που είχε γνωρίσει στη ζωή του. Στις περιπτώσεις που η ίδια θεωρούσε πως είχε δίκιο γινόταν άκαμπτη, σκληρή και αλαζονική. Αντιμετώπιζε τον αντίπαλό της με πέτρινη σιωπή κι επιδεικτική αδιαφορία που διαρκούσε για μέρες και κάποτε για βδομάδες. Εκείνος θα προτιμούσε χίλιες φορές να εκδήλωνε την οργή της με φωνές, εκρήξεις θυμού, ακόμα

© Άρια Σωκράτους / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2015

και με βρισιές, αλλά η Ελισάβετ δεν το έκανε ποτέ.

Ίσως η φύση του επαγγέλματός της να ευθυνόταν γι' αυτό και να την είχε κάνει ψυχρή και απρόσιτη, προκειμένου να μπορεί ν' αντέχει τα ύπουλα χτυπήματα κάτω από τη μέση, που στη δουλειά της αποτελούσαν πλέον καθημερινό φαινόμενο.

Η αντίδραση της Χριστίνας, όμως, ήταν αυτή που τον προβλημάτιζε περισσότερο από εκείνη της γυναίκας του. Η κόρη του αντιδρούσε πάντα σαν πληγωμένο σπουργιτάκι, σούφρωνε τα χείλη της και τον κοίταζε μ' ένα επίμονο βλέμμα απαρέσκειας και βαθιάς απογοήτευσης. Προσπαθούσε όσο μπορούσε να περνά περισσότερο χρόνο μαζί της, αν και, εξαιτίας των ανειλημμένων επαγγελματικών του υποχρεώσεων, κάτι τέτοιο καταντούσε ουτοπικό. Η κατάσταση αυτή του δημιουργούσε αβάσταχτες τύψεις και γι' αυτό φέτος ήταν ιδιαίτερα χαρούμενος που είχε κατορθώσει να ξεκλέψει λίγες μέρες για να τις περάσουν στο εξοχικό τους στην Πάρο. Με τι μούτρα θα της έλεγε τώρα πως δεν μπορούσε να τις ακολουθήσει στο νησί κι έπρεπε να πάνε μόνες τους; Άσε που είχε ικανή την Ελισάβετ από τα νεύρα της να πεισμώσει τόσο πολύ που να μην έχει καμία όρεξη να πάει διακοπές και η Χριστίνα να πέσει στη μαύρη μελαγχολία.

Οι δυο γυναίκες τον βρήκαν βυθισμένο πλήρως στις σκέψεις του όταν κατέβηκαν επιτέλους από το σπίτι.

© Άρια Σωκράτους / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2015

«Αλέξανδρε, τι έγινε κι έχεις αυτά τα μούτρα; Δε φταίω εγώ για την καθυστέρηση, η προκομμένη η κόρη σου φταίει που χρειάστηκε μια μέρα ολόκληρη για να φτιάξει μια βαλίτσα. Όλο της το βιος κουβαλάει μαζί της».

«Ελισάβετ, λυπάμαι, αλλά δεν μπορώ να έρθω μαζί σας στο ταξίδι. Πρέπει να πάω αμέσως στην κλινική για μια επείγουσα χειρουργική επέμβαση που δεν μπορεί να περιμένει. Μόλις με πήραν τηλέφωνο ότι ο ασθενής έχει εισαχθεί σε κρίσιμη κατάσταση και τον ετοιμάζουν για χειρουργείο».

Γύρισε και την κοίταξε μ' ένα απολογητικό βλέμμα και έστρεψε αμέσως το κεφάλι μην αντέχοντας το ξέσπασμα που υπολόγιζε ότι θα ακολουθούσε.

«Τι κακόγουστο αστείο είναι αυτό, Αλέξανδρε; Τι εννοείς όταν λες πως δε θα έρθεις μαζί μας επειδή προέκυψε χειρουργείο ξαφνικά; Νόμιζα πως αυτά τα είχαμε συζητήσει και θα σε αντικαθιστούσε ο Αντρέας ή ο Πέτρος τη βδομάδα που θα λείπαμε. Εγώ πώς στο καλό κατάφερα και πήρα άδεια μέσα στον αναβρασμό της δουλειάς από το κανάλι και από τις τρεις εφημερίδες με τις οποίες συνεργάζομαι;»

Οι φλέβες στο μέτωπό της είχαν αρχίσει να πετάγονται επικίνδυνα, ενώ το πρόσωπό της είχε γίνει κατακόκκινο από την αναστάτωση που της προκάλεσαν τα λόγια του.

«Σε παρακαλώ, κατάλαβέ με. Νομίζεις πως εγώ

© Άρια Σωκράτους / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2015

δεν είχα ανάγκη λίγες μέρες ξεκούρασης με την οικογένειά μου; Όμως έχω δώσει κι έναν όρκο στον Ιπποκράτη. Η ζωή ενός ανθρώπου κρέμεται από μια λεπτή κλωστή, την οποία καλώς ή κακώς μόνο εγώ μπορώ να σώσω. Ο Αντρέας και ο Πέτρος θα μπορούσαν να με αντικαταστήσουν σε επεμβάσεις ρουτίνας, όχι όμως και σ' αυτήν. Πρόκειται για πολύ περίπλοκη περίπτωση με πάρα πολλές επιπλοκές στην υγεία του ασθενούς και δεν μπορώ σε καμία περίπτωση να το ρισκάρω».

«Μπαμπά μου, μη στεναχωριέσαι και δεν πειράζει που δε θα μπορέσεις να έρθεις μαζί μας. Ένας άνθρωπος σε χρειάζεται. Θα πάμε μόνες μας με τη μαμά, έτσι δεν είναι, μαμά;»

Η Χριστίνα γύρισε και κοίταξε με παρακλητικό ύφος τη μητέρα της που ακόμα βρισκόταν εκτός εαυτού και κοιτούσε τον άντρα της σαν να ήταν έτοιμη να χυμήξει κατά πάνω του.

«Ξέχνα τις διακοπές, Χριστίνα. Δεν έχω καμία διάθεση να τρέχω για παραθερισμό σε αυτή την κατάσταση. Έχω νευριάσει τόσο πολύ με την έλλειψη προγραμματισμού του πατέρα σου που το τελευταίο πράγμα το οποίο θέλω να κάνω αυτή τη στιγμή είναι να τρέχω στα νησιά».

«Ελισάβετ, μη γίνεσαι σκληρή και άδικη. Εγώ δεν μπορώ να έρθω μαζί σας, αλλά δε βλέπω τον λόγο για τον οποίο δεν μπορείτε να πάτε εσείς. Η Χριστίνα ει-

© Άρια Σωκράτους / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2015

δικά περίμενε πώς και πώς αυτές τις διακοπές», είπε αυστηρά ο Αλέξανδρος.

«Μαμά, σε παρακαλώ, σταμάτα να πεισμώνεις σαν μικρό παιδί. Όλες οι φίλες μου είναι ήδη εκεί και με περιμένουν. Τόσα σχέδια κάναμε. Το ίδιο και η θεία Λίλιαν με τη Βικτώρια. Περίμενα πώς και πώς αυτές τις διακοπές, μη μου το χαλάς τελευταία στιγμή. Σε παρακαλώ πολύ!»

Η Χριστίνα ήταν ήδη έτοιμη να βάλει τα κλάματα μπροστά στην απαίσια προοπτική να εξανεμιστούν όλα τα σχέδια που με τόση λαχτάρα και προσμονή είχε αρχίσει να κάνει από τα μέσα του χειμώνα με τις φίλες της. Μια βδομάδα αποκλειστικά αφιερωμένη σε αυτές, με καθημερινές επισκέψεις στην παραλία, εξόδους σε γραφικά ταβερνάκια για φαγητό και νυχτερινές εξορμήσεις στα καλντερίμια και στα μπαράκια του νησιού. Μια βδομάδα μακριά από τη βαβούρα και το άγχος της Αθήνας, από τα διαβάσματα και το άγχος της εξεταστικής της σχολής.

«Χριστίνα, εγώ σε παρακαλώ να μην επιμένεις. Δεν πρόκειται να έρθω. Αν εσύ θες να πας, θα πάρω τηλέφωνο τώρα τη θεία σου για να πας να μείνεις στο σπίτι μαζί τους και ούτε να περάσει από το μυαλό σου πως θα πας να μείνεις μόνη σου στο εξοχικό. Αυτό αποκλείεται. Ή πας και μένεις με τη θεία και την ξαδέλφη σου ή δεν πας καθόλου και παραμένεις στην Αθήνα. Διαλέγεις και παίρνεις».

© Άρια Σωκράτους / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2015

Η Χριστίνα σταύρωσε νευρικά τα χέρια της και κεραυνοβόλησε τη μάνα της μ' ένα θυμωμένο βλέμμα.

«Εγώ θα πάω στο νησί είτε μαζί σου είτε χωρίς εσένα και θα μείνω όπου θέλω. Είμαι είκοσι δύο χρονών, μαμά, και όχι δώδεκα για να μου επιβάλεις τι να κάνω και πώς. Κατάλαβες;»

Ο Αλέξανδρος επενέβη διακόπτοντας την αψιμαχία των δυο γυναικών απότομα.

«Τέλος η συζήτηση. Εγώ πρέπει να φύγω αμέσως για την κλινική. Ελισάβετ, αν δε θες να πας, δικαίωμά σου. Η Χριστίνα θα πάει αφού το θέλει και θα μείνει στο εξοχικό. Είναι μεγάλο κορίτσι και ώριμο. Δεν μπορούμε να την υποχρεώσουμε να κάνει αυτό που λέμε εμείς. Το μόνο που μπορείς να κάνεις για να βοηθήσεις λίγο την κατάσταση είναι να την πας αμέσως στο αεροδρόμιο επειδή εγώ δεν προλαβαίνω να το κάνω».

Φίλησε βιαστικά την κόρη του, της ευχήθηκε καλό ταξίδι κι έφυγε χωρίς να ρίξει δεύτερο βλέμμα στη γυναίκα του. Όταν επέστρεφε στο σπίτι θα είχαν μια μεγάλη συζήτηση η οποία δεν μπορούσε να γίνει τη δεδομένη στιγμή. Η Ελισάβετ κατάφερε ακόμα μια φορά με την αδιαλλαξία και το πείσμα της να τον βγάλει εκτός εαυτού. Γιατί έπρεπε όλα να είναι τόσο δύσκολα μαζί της;

© Άρια Σωκράτους / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2015

ΤΑ ΔΑΚΡΥΑ ΤΗΣ ΣΙΩΠΗΣ

Στη ζωή της Χριστίνας η σιωπή έχει τον πρωταγωνιστικό ρόλο.

Από μικρή ζούσε στον ζυγό μιας δεσποτικής και αυταρχικής μητέρας. Η μόνη της διέξοδος ήταν η εικόνα της ιδανικής αγάπης που είχε δημιουργήσει σε μια απόκρυφη γωνιά του μυαλού της.

Όταν συνάντησε τον Ντέιβιντ, πίστεψε πως τα παραμύθια έχουν αίσιο τέλος και μαζί του ξεκίνησε ένα ταξίδι για μια καινούρια ζωή.

Τι συμβαίνει, όμως, όταν συνειδητοποιεί ότι η ζωή της καταρρέει σαν χάρτινος πύργος και ο άντρας που αγάπησε γίνεται ο χειρότερος εφιάλτης της; Πόσο δύσκολο είναι για μια γυναίκα που έχει μάθει να ζει στη σιωπή να σταθεί γερά στα πόδια της και ν' αντισταθεί στη σκοτεινή πλευρά της ζωής;

Μια συγκλονιστική ιστορία πάθους και προδοσίας, θηριώδους σκληρότητας και απρόσμενου πρωισμού μιας γυναίκας που κατάφερε να λύσει τη σιωπή της.

ΕΛ0012
ISBN 978-618-81634-1-6
9 786188 163416
ΕΞΗ ΕΚΔΟΣΕΙΣ